

Keiko Fukuda élete.

Keiko Fukuda volt az utolsó túlélő azon judokák közül, akit a művészet alapítója, *Jigoro Kano* személyesen tanított. *Keiko Fukuda* 1935-ben kezdett el gyakorolni, amikor a *Kodokan* egy női szakosztályt alapított a kéttucatnyi női tag számára. *Keiko Fukuda* elsősorban azért kezdhetett el a művészetet, mert nagyapja *Jigoro Kano* egyik *jujitsu*-tanára volt. A családja akkor is csak azért hagyta jóvá, mert úgy gondolták, hogy a szőnyegen talán egy megfelelő férjjel találkozhat.

Keiko Fukuda-t rabul ejtette a *judo*. A második világháború alatt is folytatta az edzéseket, és újra elkezdte, amikor Japán kapitulációja után feloldották a harcművészeti tilalmat. 1953-ra a világ legidősebb női judokái közé tartozott és *Godan*, azaz ötödfokú fekete övvel tüntették ki. 1966-ban az Egyesült Államokba költözött, és megnyitotta a *Soko Joshi Judo Clubot*, ahol évtizedekig tanított.

Keiko Fukuda a judoért végzett munkájáért megkapta a japán szent kincs rendet. Könyveket írt, világszerte tanított, és létrehozta a *kata*-bajnokságot, amely a művészet egyik legrangosabb eseménye. De 1973-ban még mindig „csak” ötödik *danja* volt.

Az üvegplafon

Amikor *Keiko Fukuda* elkezdte a *judo*-t, a *Kodokan* külön rangrendszert állított fel nőknek, és csak öt fekete övfokozatot ismert el számukra. Nem számított, mennyire volt valaki ügyes, a szabály vasszigorral volt betartva. Eközben 1926 óta a férfiak egészen a kilencedik *danig* érhetnek el rangot. Nem sokkal később bevezették a 10. *dan* fokozatot is.

A *Kodokan* hosszú múltra tekint vissza a *judo* népszerűsítésében és gyakorlásában mutatott botladozásában. A hierarchia gyakran nem ismerte fel a lehetőségeket, és vonakodott a művészet érdekében cselekedni.

A női judokák rangsorolási rendszerének megváltoztatását még csak fontolóra sem vették, ami tökéletes példa erre.

A színpadok mögött az 1960-as évek végétől kezdve hatalmas nyomás nehezedett a *Kodokan*-ra, hogy frissítse ezt a rendszert, elsősorban *Keiko Fukuda* nevében.

Felháborító volt, hogy a nála évtizedekkel fiatalabb férfi judokák mostanra rangsorban megelőzték őt.

A nyomásgyakorlás többféle módon történt. Néhány nyugati egyenesen, már-már fenyegetően lépett fel. A *Kodokan* nem volt hajlandó engedni, míg végül 1973-ban, nemzetközi szégyennel fenyegetve, engedett. *Keiko Fukuda*-t hatodik *dan*-ra léptették elő. Az utolsó előléptetése óta 29 év telt el.

A következő években, talán azért, hogy kárpótolja a politikáját, a *Kodokan* ismét támogatta *Keiko Fukuda*-t és megkapta a *Kodokan* kilencedik *dan*-ját. (A Nemzetközi Judo Szövetségtől megkapta a 10. *dant*, de ezt a rangot a *Kodokan* nem ismerte el).

Judo életmód

Nehéz elképzelni, milyen utat járt be *Keiko Fukuda*. Apja meghalt, amikor ő még gyerek volt. A nagybátyja lebeszélte arról, hogy részt vegyen a *judo*-ban; azt mondta, hogy ez nem olyasmi, amit egy lánynak az ő kasztjából csinálnia kellene. Ahelyett, hogy férjhez ment volna és gyermeket vállalt volna, amit az ő generációjában elvártak a nőktől, inkább dzsúdózott.

Ugyanazokat a sérüléseket, csalódásokat és kihívásokat kellett elviselnie, mint minden komoly harcművésznek, de a férfiak által dominált *dojo* kultúrájával és légkörével kapcsolatos egyedi akadályokkal is szembe kellett néznie.

Még viszonylag fiatalon érkezett az Egyesült Államokba, és meg kellett tanulnia egy idegen ország nyelvét és szokásait. Egy ideig nem volt saját otthona, és az egyik tanítványával élt. Mint minden korabeli *budo* tanárnak ebben az országban, neki is óriási nehézségekkel kellett szembenéznie, hogy a harcművészetek szellemét és értékeit olyasmire fordítsa le, amit az amerikaiak könnyen megérthetnek.

Keiko Fukuda ennyi év alatt soha nem panaszkodott a *Kodokan*-ban kapott bánásmódra. *Jigoro Kano* személyes tanítványaként a legenda birodalmába kellett volna emelkednie. Ha valakinek joga volt azt mondani: "Tudod, ki vagyok én?", az ő volt. Rámutathatott volna az elért eredményeire, a díjakra és az elismerésekre, amelyeket kapott. Kiemelhette volna a bajnokságokat, amelyeket alapított, az ösztöndíjakat, amelyeket fiatal judokáknak biztosított, és megkérdezhetette volna: "Ki tett többet a *judo*-ért, mint én?".

Fukuda Keiko ahelyett, hogy könnyörgött vagy panaszkodott volna, a *judo* útját követte. Tanított, edzett, felügyelt és koordinálta a rendezvényeket, versenyeket és klinikákat. Soha nem foglalkozott osztályzatokkal vagy rangokkal; a művészetére összpontosított egészen 2013. február 9-ig, a halála napjáig.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://blackbeltmag.com/the-life-of-keiko-fukuda>